

**ДО СІМДЕСЯТИП'ЯТИРІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ
ЧЛЕНА-КОРЕСПОНДЕНТА АН УКРАЇНИ
ВЛАДИСЛАВА КИРИЛОВИЧА ДЗЯДИКА**

18 лютого виповнилося 75 років члену-кореспонденту АН України Владиславу Кириловичу Дзядику. Видатний учений, В. К. Дзядик є засновником ряду напрямків сучасної теорії функцій і обчислювальної математики, автором класичних теорем теорії наближень. Він розв'язав низку яскравих задач значної давнини.

Відзначимо деякі з них. Блискучий аналітик, В. К. Дзядик побудував на важливих компактах теорію оптимального наближення аналітичних частин спеціальних функцій многочленами степеня n . Вона дає змогу одержувати на них наближення в 4^n разів краще, ніж відомий метод, що базується на застосуванні сум Тейлора, яким в обчислювальній математиці користуються понад двохсот років. Для функцій $\sin z$, $\cos z$, $\operatorname{sh} z$ і $\operatorname{ch} z$ побудовані ланцюгові дроби Паде. Відзначимо, що для функції e^z дроби Паде були побудовані ще Ейлером. В період з 1958 по 1973 рр. В. К. Дзядик узагальнив відомі результати Гейне, Неймана, Фабера (1851–1905 рр.) про наближення ядра Коші на випадок однозв'язних обмежень областей з кусково-гладкою межею.

У 1975–1982 рр. В. К. Дзядик поставив і розв'язав питання про означення модуля гладкості функції, заданої на довільній множині точок прямої та про продовження її на всю пряму зі збереженням гладкості; розробив метод наближеного розв'язку лінійних диференціальних рівнянь з многочленими коефіцієнтами, який, на відміну від відомого τ -метода Ланцоша, є строго обґрунтованим.

В 1983 р. В. К. Дзядик запропонував метод узагальнених моментних зображень. У 1986 р. В. К. Дзядик запропонував і разом зі своїми учнями розвинув ефективний так званий апроксимаційно-ітеративний метод наближення з високою точністю невідомих розв'язків нелінійних диференціальних і інтегральних рівнянь при досить гладких умовах на функції, які фігурують у відповідних рівняннях. Цей результат істотно посилює результат Пікара за 1890 р.

Владислав Кирилович запропонував нові многочленні ядра, які в неперіодичному випадку мають істотно кращі властивості, ніж ядра, які раніше одержувалися за допомогою періодичних ядер Діріхле, Фейєра, Валле Пуссена, Рогозінського та ін. і, зокрема, дозволили розв'язати задачу про конструктивну характеристику класів монотонних функцій.

В. К. Дзядик — автор більше 140 наукових робіт, у тому числі двох фундаментальних монографій, кожна з яких є настільною книгою не тільки вітчизняних, але й багатьох закордонних математиків.

Всі роки своєї творчої діяльності В. К. Дзядик приділяє постійну увагу підготовці наукових кадрів; 25 років він працював за сумісництвом професором Київського державного університету, був там завідуючим кафедрою математичного аналізу. Зараз В. К. Дзядик закінчує підготовку до друку ґрунтовного підручника з математичного аналізу. За 33 роки роботи в Інституті математики АН України та в університеті В. К. Дзядик підготував 45 кандидатів наук. Серед його учнів 8 докторів наук. Він є засновником і керівником потужної наукової школи з теорії наближень.

На протязі 1971–1973 рр. за пропозицією В. К. Дзядика в Інституті прикладної математики та механіки АН України проведено глибокий синтез його методів та ідей про наближення функцій в комплексній площині з методами американської школи геометричної теорії функцій. В результаті в Донецьку створена сильна школа по теорії наближення функцій комплексної змінної.

За заслуги в розвитку науки та підготовці наукових кадрів у 1990 р. В. К. Дзядику присвоєне почесне звання заслуженого діяча науки і техніки України, а у 1992 р. він удостоєний премії ім. М. М. Крилова.

Побажаємо Владиславу Кириловичу доброго здоров'я та нових творчих успіхів у його плідній багатогранній науковій діяльності.

РЕДКОЛЕГІЯ

